

stres àmbits

s, segons se'n s'occió. De l'inti- ssió, de Bel a cavalcament "L'escala fos- ós manlleu a da de l'homes s per una sèrie rior -típics de a per dones- doscopi d'ex- alguns casos, stre entendre, isme, agrados at local, però a de l'interès m, però, que dones litera- les i que son em: ¿podria ora desco- publicar?... ¿l ón editorial nse adornar- és un no ro- ne els lectors n Joana Bel i n, si més no, que bé valia s sempre una nent, Teresa introducció nat" i creu ventall d'es- s, hi ha una ena. No ho ns agradaria

que quan ja sembla a punt per a la jubilació destapa una carrera literària i la segueix, i la segueixen. Del realisme a la prosa qualificada de poètica, el lector de bona fe pot adonar-se, en aquests volums, que potencial n'hi ha. ¿Hi ha empena privada o pública per potenciar-ho? Ens temem que, com al teatre, el que falla, és l'empresa privada.

De moment, bo és que la iniciativa pública es fa ressó, en certa mesura, de les necessitats de l'electorat, com en el cas de l'Ajuntament de Molins de Rei; o el de Cadaqués, que ha encetat enguany el premi Rosa Leveroni de poesia, i als quals s'hi poden afegir tants i tants d'altres organismes públics. Possiblement, aquesta és l'única manera de veure que hi ha d'altres veus -que secularment no han tingut veu per la seva condició- en els nostres àmbits. I unes veus que, sens dubte, val la pena escoltar, per més que ens imaginem viure, dins del reaccionarisme general de l'època, un període apolític i postfeminista, que és com parlar de la inconsciència i del masoquisme. I les dones, si més no, no creiem poder-nos-ho permetre. Més ens val meditar totes i tots sobre el privilegi, el compromís i la història que ens són comuns.

Barcelona, cara neta

LA nostra ciutat, sota administracions diverses, ha demostrat que falla una mica a l'hora de rebre visites. Allò de don Miguel de Cervantes pel que fa a arxiu de la cortesia i tota la resta, queda disminuït en els moments de gran compromís.

Es preceptiu, al si de totes les famílies partidàries de guardar les formes, que si ens ve a veure algú, si el rebem a casa, procurem tenir-ho tot a punt i de bon veure, perquè l'hoste s'hi senti còmode. Seria inconcebible que esperéssim la seva arribada per a arreglar les aixetes de la cuina, el desguàs de la rentadora, el dipòsit del wàter, les instal·lacions elèctriques o de gas que fallen...

Si ho féssim així, és segur que l'hoste se sentiria inoportú, com si hagués arribat en un mal moment. I la veritat és que així ho fem com a ciutat que, a l'època de bon temps, obre les portes al turisme. Sembla que ho aprofitem per a esventrar carrers i posar al descobert entranyes de canonades i clavegueres, tot de coses que val més no ensenyar als forasters, entre altres raons perquè no els interessa ni n'han de fer res.

Seria molt difícil esperar-se una mica més? Cap a finals de tardor, de cara a la fresca, em sembla que fa més bon temps per treballar a la serena, sense comptar amb l'avantatge de no tenir la nosa d'espectadors crítics. A més, no em puc estar de creure que els obrers municipals també tenen dret a vacances. Que no en fan? I en cas afirmatiu, ¿que no són una bona època els mesos estivals? Ells descansarien i nosaltres també, amb el guany afegit d'oferir als forasters una imatge més endreçada.

No crec de cap manera que el sistema d'obres d'estiu contribueixi a reforçar (de cara als visitants) la campanya encaminada a posar bonica Barcelona. En aquest tema de les obres públiques conservo antics re-

cordos que m'aboquen a la perplexitat. Sempre em sorprèn la repetició d'un espectacle que em costa de comprendre: quan era molt jove, al xamfrà Balmaes-Provença on vivien els meus pares, em vaig entretenir contemplant uns quants obrers que havien fet un gran forat al terra del carrer. Eren de la companyia d'aigües i en aquells moments s'afanyaven a tornar a tancar la trinxera que ells mateixos havien obert. Un altre equip de treballadors s'ho mirava, amb tot d'eines a punt, però sense intervenir-hi. "Què passa?", vaig preguntar-los jo. I em va respondre que ells eren de la companyia d'electricitat, amb l'encàrrec de fer reparacions a la mateixa rasa, però que els calia esperar que els altres acabessin la feina. Jo els vaig dir (era més innocent que ara) que per què no aprofitaven el forat obert, i em van respondre que cadascú tenia una missió ben determinada: obrir, reparar i tornar a tancar. Els qui vinguessin darrera haurien d'acomplir, inexorablement, el mateix cicle. I de debò que ho van fer així. Quan els primers van acabar, els segons tornaren a excavar de cap i de nou, amb la terra i el ciment encara tendres.

Després, al llarg dels anys, he estat espectador d'escenes semblants. Les voreres de Barcelona semblen víctimes d'un cirurgià estètic no tan sols malapte, sinó sàdic, que estira i arronsa la pell dels carrers fins que les arrugues es rebel·len i guanyen la partida, deixant al descobert un rostre marcit i ple de cicatrius.

Com que he aconseguit conservar una reserva d'ingenuïtat, em pregunto sovint si no serien possibles unes galeries subterrànies permanents, de fàcil entrada, on tots els serveis fossin a l'abast dels reparadors. No m'ho invento pas: ho he vist en ciutats més grans que la nostra.

PERE CALDERS

En la Costa Brava
¡Oportunidad única!